

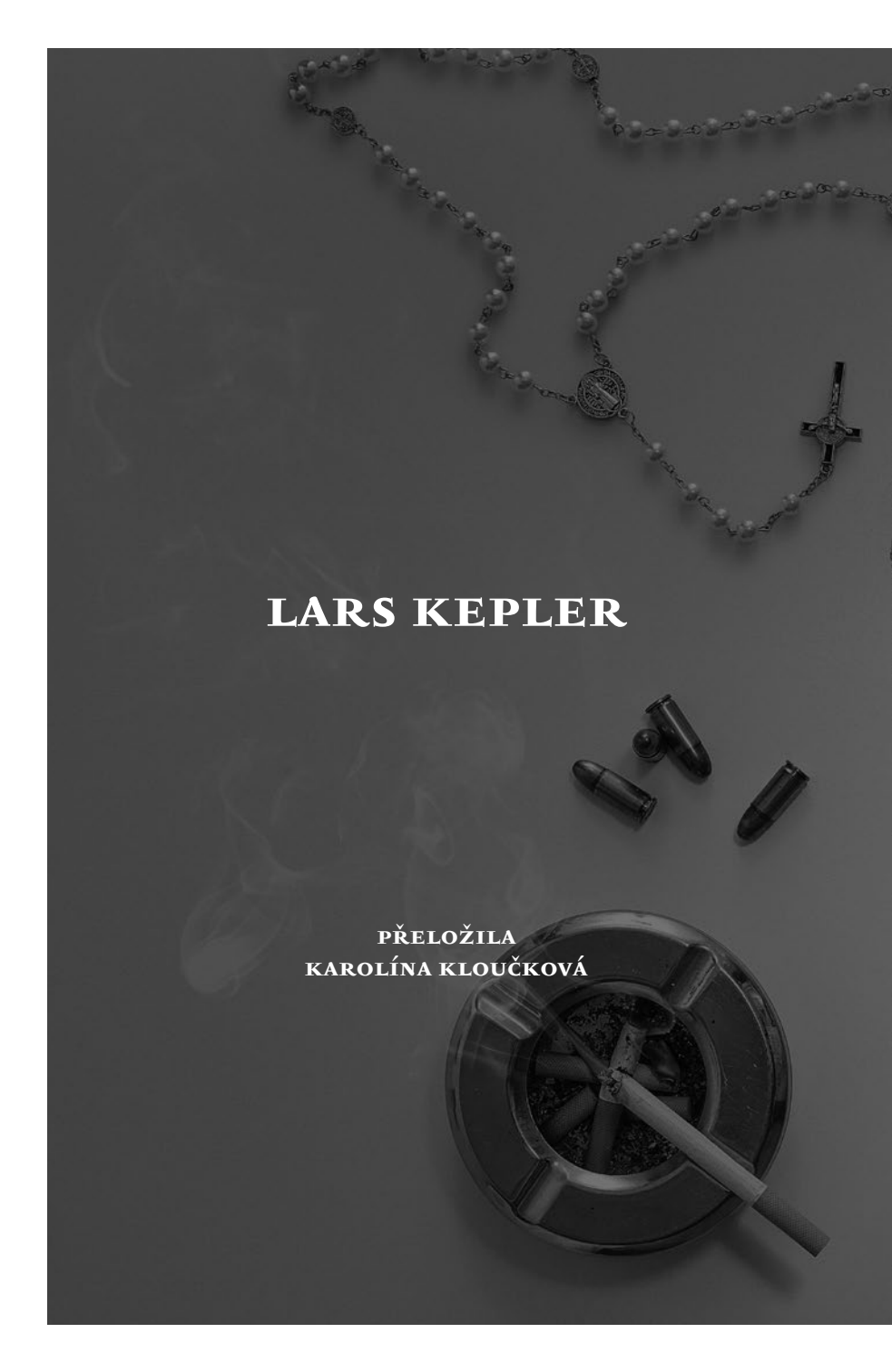

LARS KEPLER NÁMOŘNÍK

.....
STRHUJÍCÍ POVÍDKY Z TEMNÉHO
SVĚTA LARSE KEPLERA

20
MILIONŮ
PRODANÝCH
VÝTIŠKŮ
SÉRIE

LARS KEPLER

PŘELOŽILA
KAROLÍNA KLOUČKOVÁ

NÁMOŘNÍK

ŠEST NAPÍNAVÝCH
PŘÍBĚHŮ

.....

BRNO 2026

Automatizovaná analýza textů nebo dat
ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU
je bez souhlasu nositele práv zakázána.

Sjömannen

Copyright © Lars Kepler 2025

Published by agreement with Salomonsson Agency

Cover design © Hummingbirds

Translation © Karolína Kloučková, 2026

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2026
(elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-3093-9 (PDF)

ISBN 978-80-275-3094-6 (ePUB)

ISBN 978-80-275-3095-3 (MobiPocket)

FAUST

O DEVATENÁCT MĚSÍCŮ DŘÍVE:

Nad šedočernými vlnami Severního moře přelétá směrem ke kontinentálnímu šelfu v Barentsově moři transportní vrtulník. První důstojník cítí, že má záda celá zapocené, a když se vysílačkou spojí s ropnou plošinou, aby dal vědět, že jsou na cestě, ruce ho sotva poslouchají.

Poblédne na kapitána, jemuž po slunečních brýlích protéká bílé nebe.

Jejich pasažérem je Andrej Kalinin, ruský oligarcha. Přes lesklý oblek a košili rozbalenou u krku mu bezpečnostní pás tvoří kříž.

První důstojník si rozechvělou rukou přejede přes ústa.

Toble je příšerné rozhodování. Smlouva s ďáblem.

Před odletem dostal odkaz na video, v němž kdosi natočil jeho starou matku, jak sedí na malém laminátovém člunu někde daleko na temném jezeře.

Okolo útlého krku měla silný řetěz, na jehož konci uviděl betonový blok se zamračeným smajlíkem, namalovaným červenou barvou.

Matka s pláčem prosila o život, spínala do kamery vráscité ruce a na uších se jí komíhaly její nejkrásnější perlové náušnice.

Hukot vrtulníku se změnil zároveň s úhlem náběhu rotorových listů.

První důstojník poblédne na Kalininův bezpečnostní pás. Ví, že pokud má matku zachránit, musí postupovat podle plánu. Musí stisknout tlačítko na sponě a vystrčit ho ven přesně v okamžiku, kdy se vrtulník stočí doleva.

Srdce mu divoce bije.

Toble nedokáže.

To není možné, nejde to.

Obrátí oči přímo před sebe a vidí ropnou plošinu. V prudkém větru do ní narážejí mohutné zpeňené vlny.

NYNÍ:

Poblíž březového mlází se z ranní mlhy náhle vynoří pohádkově nádherný jelen.

V tichu se ozývá jen cvrkot kobylek.

Erik se vrátil k džípu pro batoh a ohlédl se ke skupince lovců, která na něho čeká v závětrí.

Bylo teprve pět hodin ráno, když tři muže se zbraněmi nejvyšší třídy vyzvedl v hotelové hale.

Jelich jmény si není jistý, jako obvykle se až příliš soustředil na podání ruky a vyslovení vlastního jména, takže nové informace už nedokázal vstřebat.

Samozřejmě zná správce fondu Daniela Wachtmeistera a domnívá se, že jeho host se jmenuje Roger. Jméno bělovlasého advokáta, který dorazil společně s nimi, však netuší.

Okolo panuje ticho.

V blátivém otisku pneumatiky se povaluje obal od proteinové tyčinky.

Jelen zpozorní, zvedne hlavu a nastraží uši. Viditelně mu zaškube ve stehenním svalu. Mohutné zvíře chvíli nehybně stojí a pak hlavu znovu spustí dolů.

Ozve se výstřel a ozvěna bičuje celé údolí.

Erik upustí batoh na zem.

Kulka jelena zasáhla, ten se zapotácel. Jeho drobný ocásek je pryč a z rány stéká krev do světlezelené trávy.

Další rána se rozlehne dřív, než jelen stačí utéct.

Silný měděný projektil zasáhl jeho levou přední nohu těsně nad kolenem.

Jelen klopýtne, spodní část nohy mu bezvládně visí.

Erik v těle cítí záplavu adrenalinu a rozběhne se ke skupince lovců. Slyší jejich smích a útržky hovoru.

„Skvělý zásah,“ vtipkuje Roger.

„Jen si trochu hraju...“

Jelen vystrašeně troubí a kulhavě se pokouší o útek. Erik stačí přiskočit k Wachtmeisterovi a nadzvedne hlavěň jeho pušky právě v okamžiku, kdy se ozve třetí výstřel.

Ze vzdáleného mokřadu se vznese k nebi hejno hnědých jespáků.

„Co to sakra děláte?“ vykřikne Wachtmeister a sklopí zbraň k zemi.

„Patronu ven!“ oboří se na něho Erik zostra.

„Klídek,“ usměje se bělovlasý advokát.

Jelen se zapotáčí a u bahnité kaluže se svalí na bok. Roger se směje a zakrývá si ústa rukou.

„Nedostali jste povolení ke střelbě, pravidla jsme si přece společně prošli,“ pokračuje Erik.

„Pardon, jen jsem prostě nechtěl prosvihnout příležitost,“ vysvětluje Wachtmeister, rty a bradu má přitom napjaté.

Erik Jagger stojí před třemi muži, je o hlavu vyšší než největší z nich, má široká ramena a svalnaté tělo. Je mu pětatřicet, ale po sedmi letech na postu šéfa honitby v oboře hotelu Eriksberg má tvář opálenou a vráscitou.

Není odpůrcem lovu, naopak, považuje zvěřinu za mnohem lepší než maso z průmyslového chovu, vždycky ale špatně snáší návštěvníky, kteří se chovají arogantně a povýšeně.

„Patronu ven,“ zopakuje klidně. „Jinak žádný lov nebude.“

Jelen skučí, kope zadní nohou a pokouší se vstát. Nedaří se mu to. Na chvíli svěsí hlavu a sípavě dýchá.

„Ukonči to utrpení, Dickie,“ pronese tiše advokát.

„Takže, přátelé, poslouvejte mě,“ spustí Erik se zrudlými tvářemi. „Vy chcete napětí, trofeje, historky a do toho mi nic není...“

„Ale jo,“ namítne Roger.

„Mým cílem je,“ pokračuje Erik a snaží se ze sebe setřást rozpaky, „aby lov udržoval populaci zvěře na přiměřené úrovni, protože tady neexistuje přirozený predátor.“

Roger se uchechtne a v očích mu přitom ostře a pomstychtivě blýskne.

„A my snad nejsme přirození?“ zeptá se s úsměvem.

„Není to jen otázka bezpečnosti, jde o absolutní pravidlo — zkrátka nikdo nevystřelí, dokud nedám svolení,“ pokračuje Erik.

Advokát pokrčí rameny a podívá se na ostatní.

„Nechci se dohadovat, ale řekl bych, že si svoji úlohu špatně vykládáte,“ prohlásí Wachtmeister. „Za tenhle lov jsme zaplatili spoustu peněz a...“

„Ale to je...“

„Buďte zticha,“ okřikne Erika Wachtmeister. „Buďte zticha a jen mi dejte znamení, že chápete, co říkám.“

Erik sklopí oči a ztěžka polkne. Advokát Wachtmeisterovi cosi zašeptá do ucha. Jelen chrčí a svými majestátními parohy rozrývá zem.

Wachtmeister nabije svou pušku, zvedne ji, zamíří na ležící zvíře a vystřelí. Projektil zanechá v jelenově bledém břiše velikou ránu. Vytryskne z ní krev a vyvalí se střeva. Jelen leží na boku, kope nohama a znovu se pokouší vstát.

Když lov v sedm hodin ráno skončí, Erik zaveze muže zpátky do hotelu na snídani, dostane přehnané spropitné a vrátí se, aby se postaral o poražená zvířata — jelena a dva muflony.

Vyvrhne je a očistí, odveze na jatka, stáhne kůže a těla zavěsí do chladírny k bourání. Hlavy a trofeje podle přání lovců zachová.

Pak už se Erik stačí akorát osprchovat, převléknout a vyřídít nejnutnější papíry. Nasedne do svého volva a dojede k hästarydské škole, aby vyzvedl syna.

.....

Orlando stojí na školním dvoře se svou partou — třemi spolužačkami ze třídy. Kopou si s míčem a povídají si. Na sobě má bílou košili a tyrkysové kalhoty, které jsou na kolenou umazané od trávy.

Na opěradle lavičky kousek od nich sedí dva chlapci, pokřikují na něho a házejí po něm drobné kamínky. Orlando je ignoruje, avšak ve tváři se mu zračí stres.

Orlandovi je jedenáct, ale na svůj věk je malý a hubený, má bledou pleť a krásné tmavé oči po matce.

Má natolik poškozený sluch, že potřebuje naslouchátko, aby se mohl bavit s ostatními a účastnit se výuky.

Kamarádka Ines mu cosi řekne a chlapec se otočí. Spatří otce a zamává mu. Erik mu naznačí, aby šel za ním a nasedl do auta.

Orlando se s dívkami rozloučí jakýmsi kamarádkským tanečkem, zvedne ze země batoh a rozběhne se k parkovišti.

Jedou domů, do malé červené chaty u řeky Mörrumsån. Hladina je vysoko a pod jabloňovým sadem se koryto stáčí do velkého oblouku.

Erik domek zdědil po svém strýci, sám ho opravil, zateplil, zvedl trámy a zvýšil strop, postavil kuchyň a moderní koupelnu.

Orlando prostře stůl a naplní karafu studenou vodou, zatímco Erik chystá lososa pečeného se zeleninou v troubě, vařené nové brambory a smetanovou omáčku se šafránem.

Jedí u malého stolu se třemi židlemi.

„Jak ses dneska měl?“ zeptá se Erik a slova zároveň znakuje.

„Fajn...“

„Chceš, abych si s učitelkou promluvil o těch klucích, co ti nedají pokoj?“ zeptá se syna.

„Ne... je mi to fuk. Jen mě provokují, protože jsem se předtím rozbřečel.“

„A proč jsi brečel?“

„Dostal jsem strach, když mi řekli, že budu při fotbalovém zápase v bráně.“

„Mít strach je normální,“ řekne Erik.

„Já vím, tati.“

„Taky jsem se dneska bál.“

„Fakt?“

Erik odloží příbor, napije se vody, postaví skleničku na stůl a vypráví synovi o lovcích a o tom, jak se jim pokusil vzdorovat, ale neustál to a místo toho odešel a posadil se do džípu.

„Mohl jsem ten lov zrušit,“ přiznává. „Ale nechtěl jsem dělat potíže, tu práci potřebuju... a většinou jsem v ní šťastný. Třeba jako včera, když jsem sledoval porod koloucha.“

„Viděl jsem to na instagramu.“

„Bylo to úžasné...“

Společně uklidí v kuchyni, sklídí ze stolu, otřou jej a umyjí nádobí. Erik pomůže Orlandovi s domácími úkoly a pak už je čas vyčistit si zuby a jít spát. Protože má Erik zítra volno, hodlá uložit syna a pak se ještě posadit se skleničkou whisky a chvíli si číst.

Orlando si zaleze pod peřinu, položí hlavu na polštář a upře na otce velké oči.

„Je čas jít spát — zítra je v Mörrumu slavnost.“

„Budou tam taky Ines a Anna,“ usměje se Orlando.

„Paráda.“

Erik se posadí na kraj postele a pohladí ho po tváři.

„Povídej mi o mámě,“ škemrá synek.

„Jako vždycky?“ zeptá se Erik.

„Jako vždycky,“ přikývne Orlando.

„Seznámili jsme se jednou v létě v Kodani a strašně, strašně, strašně moc jsme se do sebe zamilovali,“ začne Erik a pozoruje, jak se Orlando brání úsměvu. „Nemohl jsem tomu vůbec uvěřit, tvoje maminka byla tak krásná, tak chytrá... a já byl takový škaredý hlupák.“

„Nene,“ zasměje se chlapec.

„No tak dobře, ale byl jsem úplně obyčejný kluk a potkal jsem perskou princeznu,“ vypráví Erik a do očí se mu derou slzy.

„A pak přišlo další léto,“ napovídá mu Orlando.

„Pak přišlo další léto... a narodil ses ty. Byl jsi to nejkrásnější dítě, jaké se kdy narodilo, prožili jsme spolu tři přestátné

roky... Ale nějací hlupáci si usmysleli, že by tvoje maminka měla jít do vězení, i když vůbec nic špatného neudělala.“

„A ona chtěla, abychom společně utekli na Kubu,“ doplní Orlando.

„Ano, ale já jsem nebyl tak statečný jako ona. Tobě byly teprve tři roky a já si přál, abys vyrůstal v bezpečí a chodil do školy tady, abys měl kamarády a mohl vídat babičku...“

„To je v pohodě, tati, nemohls za to.“

Dají si dobrou noc a Erik má ještě pořád stažený krk. Orlando si sundá naslouchátko, odloží ho na noční stolek a zavře oči.

Když Erik tiše zaklapne dveře synova pokoje, vrátí se do kuchyně, ze skříňky vyndá láhev silné whisky, zůstane stát u okna a zahledí se na temné vrcholky stromů a světlou oblohu.

Vzpomíná na dobu, kdy se s Monou seznámili. Ve skutečnosti byl tehdy skeptický, protože žádala ve Švédsku o azyl a on hodně přemýšlel o kulturních rozdílech mezi Íránem a svou zemí a obával se, že by ho někdo mohl zneužít nebo zatáhnout do nějakých konfliktů.

Ona však nechtěla nic víc než jeho lásku. Byla moderní, samostatná, vzdělaná, výřečná a nenáviděla imámy, mulláhy a patriarchát.

Samozřejmě okamžitě viděl její krásu, byla nádherná, s hlavou hrdě vztyčenou, hřejivýma hnědýma očima, tmným obrysem rtů, dvojznačným úsměvem, lesklými kadeřemi, útlými rameny a vysokým pasem, štíhlýma nohama a drobnými chodidly.

Po měsíci byl beznadějně zamilovaný.

Trpěla těžkým ADHD, ale znala v Dánsku jednoho lékaře z Ábádánu a ten jí pomohl najít správné léky.

Těžko říct, jak by se jí vedlo bez jeho pomoci, ale z Erikova pohledu byla jako vichřice: impulzivní, často neklidná a celé noci vzhůru.

Když se mu konečně podařilo ji přesvědčit, aby se k němu nastěhovala, jako by v jeho malém domku probíhal nekončící večírek.

Líbilo se mu, jak ho bez ustání chválila, a pokaždé když přišel domů, volala persky: „Lásko mého života, můj milovaný králi!“

Miloval ji, a když otěhotněla a porodila jejich syna, jako by sám sebe ztratil — uvědomil si, že sám už ve svém životě není důležitý. Někdy samozřejmě býval sebestředný, ale jeho srdce spočívalo v jejích a Orlandových rukou.

V létě si na trávníku v ohbí řeky rozkládali perský koberec, na něm pak snídali i obědvali a hráli si s Orlandem.

•••••

Orlando opeče dva krajíce chleba, položí je na malé talířky, namaže máslem a přidá sýr a marmeládu. Erik sedí u stolu s hrnkem silné kávy a na iPadu si pročítá noviny. Orlando před něho položí talířek.

„Nemám po ránu hlad,“ stěžuje si naoko Erik.

„No tak, zkus sníst aspoň kousek,“ povzbuzuje ho Orlando.

„Vážně musím?“ hraje Erik dál svou úlohu.

„Jinak budeš unavený a plačtivý, to přece víš,“ odpoví chlapec a odvrátí se, aby skryl úsměv.

Po snídani Erik Orlanda zvedne, posadí ho na zavřenou záchodovou mísu a pomůže mu nalakovat nehty narůžovo. Zatímco chlapec stojí a fouká si na prsty, Erik se před zrcadlem holí.

O čtyřicet minut později už přijíždějí na parkoviště, pro dnešek zřízené na louce — je vyznačené žlutým provázkem a plastovými kužely.

Slunce září a vzduch je prosycený vůní trávy a rozehráté hlíny.

Orlando si oblékl třpytivou košili a růžový kovbojský klobouk. Erik si pročísl vlasy rukou a vzal si čisté triko.

Jdou společně s davem, minou řadu mobilních toalet a blíží se k plácku se stánky a menšími pouťovými atrakcemi.

Muži ve starodávných oblecích a s klobouky na hlavě loví z lodí, plujících na klidné hladině, tradičním způsobem lososy.

Erik drží Orlanda za ruku a cítí jeho rozrušení, když procházejí množstvím lidí, poštekávajících psů a noří se mezi stánky s cukrovou vatou a zmrzlinou, sladkostmi, uzenými lososy, šperky, koženými výrobky a klobáskami, dále mezi hudbu, kolotoč s malými kosmickými raketami, barevné větrné mlýny, kola štěstí a loterii s obřím Garfieldem jako první cenou.

Nějaký muž s batohem na zádech si nevšiml, že při otáčení omylem uhodil do hlavy malou holčičku. Matka ji zvedne do náruče a mlaskavě ji líbá na tváře, dokud se dívka zase nerozesměje.

„Jestli je moje máma nejstatečnější na světě,“ řekne Orlando, „tak proč chtěla...“

„To teda je!“ nenechá ho Erik domluvit.

Z malého pódia se ozve pískot mikrofonu. Dvě děti s pomalovanými obličejí se tam nechávají od rodičů vyfotit.

„Proč teda chtěla utéct? Proč se schovává, jestli...“

„Protože musí,“ odpoví Erik.

„To nezní moc statečně — utéct a schovávat se, když...“

„O co ti jde?“ opáčí Erik ostře.

„Chtěl jsem jen...“

Orlando se odmlčí. Tváří se smutně a odvrátí hlavu.

„Promiň, ale tohle je fakt důležité. Tvoje maminka je nejlepší... skoro ve všem.“

„Hm,“ zamumlá chlapec. Zastaví se u stojanu a dotkne se třpytivého topu s obrázkem Taylor Swift.

„Co kdybychom si koupili...“

Vtom Erika překvapí rána do zad, musí udělat dva kroky dopředu, aby znovu získal rovnováhu. Když se otočí, kdosi mu začne stříkat barvu do obličje a na tričko.

Lidé uhýbají do stran.

Erik si protře oči.

Před ním stojí dvě mladé potetované ženy s kroužky v obočí a ve rtech. Na sobě mají černé džíny a košile. Ta s blond vlasy spletenými do copánků si ho natáčí mobilem. Druhá, s řídkými vlasy obarvenými namodro, drží v ruce barvu ve spreji.

„Hej, chytily jsme zasranýho trapiče zvířat!“ haleká blondýna. „Vydělává těžký prachy na impotentních dědcích, co střilejí do přivázaných zvířat.“

„Všichni si to poslechněte! Jmenuje se Erik Jagger, bydlí v Mörrumu...“

„Ale no tak,“ ozve se Erik a smířlivě zvedne ruce do výšky. Modrovlasá žena se mu znovu pokusí nastříkat barvu do obličeje, Erik však její ruce odstrčí a pokouší se vysvětlit, že je vystudovaný veterinář.

Mladé ženy se smíchem odběhnou pryč, protáhnou se frontou u kolotoče a zmizí. Erik se pokouší nasadit klidný, shovívavý výraz ve tváři a pak se otočí.

„Respektuju jejich názor na...“ chce se obhájit.

Když ale zjistí, že Orlando už u stánku nestojí, zmlkne. Kdosi šlápne na třpytivé tričko, které teď leží na zemi.

Erik se pokusí Orlandovi zavolat, ale jeho telefon je vypnutý nebo vybitý.

Vykročí, očima pátrá všude kolem, hledá syna v zástupu lidí a vyhne se klaunovi na chůdách.

„Orlando!“ volá a s narůstající obavou se prodírá davem. „Orlando!“

Hudba z kolotoče vyhrává jako obří hrací skříňka. Tamhle pláče kojeneček a matka si ho přiloží k prsu.

Na zemi u jednoho ze stánků Erik zahlédne Orlandův růžový klobouk. Jakýsi starší muž odvádí dítě s dekou přes ramena směrem k vodě.

Erik se prodírá dál. Komusi upadl na zem párek, k obloze stoupají tři rudé balonky. Dětská tříkolka se zadním kolečkem zasekla u stolu s termoskami a kelímky.

Odstrčí muže s plastovou vikinskou helmou na hlavě a doběhne se za starším mužem.

„Haló, promiňte,“ zavolá na něho.

Muž se otočí a Erik vidí, že dítě s dekou přes ramena je dívka. Má palec v puse a tiskne se muži k boku.

Těsně u ucha zabzučí Erikovi moucha.

S narůstající panikou hledá Orlanda mezi stánky, prodírá se mezi lidmi dál, ale pak ho napadne, že syn třeba odešel k autu, a rozběhne se na parkoviště.

Uvidí černou dodávku, která trochu moc prudce couvá ze svého místa a rozjíždí se. Postaví se před ni a rukama se zapře o kapotu.

Motor zmlkne a z vozu vystoupí muž s prošedivělou bradkou a slunečními brýlemi.

„Co se děje?“

„Ztratil se mi syn, musím vás poprosit, abyste otevřel auto,“ řekne Erik a snaží se, aby to znělo klidně.

„Nerozumím vám.“

„Musím se podívat do vašeho auta,“ vysvětluje Erik.

Muž obejde dodávku a otevře zadní dveře. Nákladní prostor je až na několik gumových lan a bednu s náradím na podlaze prázdný.

„Spokojený?“

Erik nic neřekne, jen se otočí a rozběhne se ke svému autu, ale ani tam chlapec není.

Z parkoviště vyjíždí pick-up s korbou zakrytou zelenými plachtami a zmizí na silnici.

Erik se vrátí mezi stánky a volá na Orlanda.

Srdce mu bije jako splašené.

Projde okolo dunícího kompresoru za nafukovacím hra-
dem a nahlédne pod jakousi plachtu.

V uších mu hučí.

Podívá se na všechny strany a rozběhne se k řece a rybařícím mužům. Vedle jedné z loděk vyskočí nad hladinu losos. Ve slunečním svitu se zalesknou kapky vody. Lidé stojí na břehu, natáčejí a tleskají.

.....

Čtvrtou noc po Orlandově zmizení se Erikovi nad ránem podaří na pár hodin usnout — vsedě, s počítačem na klíně a mobilem v ruce. Zdá se mu o Orlandovi. Přestože je velký,

má na sobě plenku a leze po čtyřech pod nákladák. Erik se s leknutím probudí, když mu telefon vypadne z ruky a dopadne na koberec. V prvních vteřinách má pocit, že se mu Orlando určitě marně snažil dovolat, avšak vzápětí pochopí, že mu vůbec nikdo nevolal.

Už několikrát mluvil s policií, která rozjela pátrání ve velkém, vyžádala si na pomoc psovody a řeku prohledali dva potápěči. Spojil se s rodiči Orlandových spolužáků i s učiteli z jeho školy a prosil je, aby se vyptali i děti.

Včera organizace Missing People uskutečnila rojnici, do níž se zapojilo skoro tři sta dobrovolníků. Když bylo hledání večer ukončeno, Erik ještě pokračoval na vlastní pěst. Zavolal na policii a požádal o vrtulník s termokamerou, ale skončilo to hádkou, při níž do telefonu křičel.

Hledal v celém Mörrumu, bez okolků vstupoval do cizích zahrad a pohyboval se kolem domů, nevnímal štěkající psy, nahlížel okny dovnitř, otevíral kůlny i zahradní domky.

Dnes ve dvě hodiny ráno našla Erika Orlando učitelka, jak sedí na štěrkové cestě u fotbalového hřiště. Byl zmatený, od synova zmizení nejedl ani nespál. Pomohla mu vstát, dovedla ho k sobě domů a ohřála mu polévku. Trochu jí snědl, ale vzápětí musel odběhnout do koupelny a jídlo vyzvracel. Pak pokračoval v hledání.

Teď si oblasti, které v noci prohledal, porovnává s mapou a rozhodne se, že dnes ráno bude pokračovat v lese dva kilometry proti proudu řeky.

Napije se vody, sní kousek suchého chleba, pomyslí si, že musí policii připomenout, aby znovu prohledala fóra švédských pedofilů a prošla nová videa a diskuse.

Je to děsivá myšlenka, ale pokud je Orlando naživu, ještě pořád může být zase všechno v pořádku.

V osm hodin se Erik sejde se skupinou potápěčů, které si sám najal.

Vzpomíná, jak se Orlando narodil o tři týdny předčasně. Má před očima jeho droboučké tělíčko ležící v inkubátoru,

kůži vlivem hormonů plnou pupínků, na hlavě čepičku a kyslíkovou masku s lesklou přírodní hadičkou.

Erik měl samozřejmě obavy, jestli s chlapečkem nebude něco v nepořádku, ale cítil jenom čistou lásku a opakoval Moně, že tohle je jejich syn a že ho budou navždycky nadevše milovat, ať už bude jakýkoli.

Právě si v koupelně myje obličej, když se u dveří ozve zvonek.

V rychlosti se utře, vyjde do předsíně a otevře.

Když spatří dva policisty v uniformě, málem se mu podlomí nohy. Okamžitě ho napadne, že nesou tu nejhorší zprávu. Zachytí se rámu dveří a zůstane stát.

„Erik Jagger?“ ujistí se jeden z policistů.

„Panebože,“ zalapá Erik po dechu.

„Potřebujeme vaši pomoc,“ řekne ten druhý, starší.

„Našli jste Orlanda?“

„Zatím ne, ale během dne dorazí psi...“

„Takže jste ho nenašli,“ opakuje Erik a otírá si z tváře slzy.

„Potřebujeme, abyste šel s námi do auta a podíval se na několik snímků z bezpečnostních kamer na parkovišti u supermarketu.“

„Jistě,“ přikývne Erik.

Cítí, jak se celý třese, když si obouvá tenisky a pak s policisty zamíří k jejich mikrobuse.

Vůz je bílý, má stříbřitá okna a na střeše moderní antény.

Zavedou ho dovnitř, kde je plno map, radiokomunikačních přístrojů, sluchátek a počítačů.

„Sedněte si,“ vyzve ho starší policista.

Erik se posadí na kancelářskou židli před velkým monitorem. Je na něm zastavený obraz záznamu z bezpečnostní kamery umístěné na parkovišti, kde stojí přibližně dvacet osobních vozů.

„Soustředte se na to červené auto vpředu,“ řekne starší policista.

Erik se nakloní blíž k obrazovce. Vtom ho starší z mužů pevně chytí v zátylku. Dřív než Erik stačí zareagovat, ucítí bodnutí vpravo na krku. Z místa vpichu se mu do těla šíří svíravé teplo. Pak náhle všechno zčerná.

.....

Erik se probudí, zamrká do tmy a ihned si uvědomí, že Orlando zmizel a on ho musí dál hledat.

Vstane, ztratí rovnováhu, narazí ramenem do zdi a zmateně téká očima kolem sebe.

Nachází se ve vypolstrované místnosti bez oken. Podlahu a stěny pokrývají měkké desky, potažené modrým plátnem.

U stropu je namontovaný kamerový systém.

Erik má na sobě jenom trenky a tričko, trápí ho žízeň a točí se mu hlava.

Podlaha se mu zhoupne pod nohama, Erik zavravorá, ale nakonec udrží rovnováhu.

Podle půlkruhových škrábanců na podlaze pochopí, kde jsou dveře, a dojde k nim.

Zabuší na ně a musí udělat krok doprava, aby neupadl.

Pokouší se vyvolat vzpomínky, vybaví si policisty, kteří potřebovali jeho pomoc. Napadne ho, jestli se v jejich mikrobusu třeba nerozčílil, nezačal na ně křičet a nebyl agresivní. A proto snad skončil ve vazbě.

Místnost se s ním zhoupne.

Erik se posadí na podlahu a hledá na svých rukou a předloktích stopy po rvačce. Vtom se dveře polstrované místnosti otevrou.

Dovnitř vstoupí mladý muž s vlnitými blond vlasy a s papírovou taškou v ruce. Je svalnatý a na sobě má tričko s límečkem, vojenské kalhoty a vysoké boty.

„Zdravím, Eriku... Já jsem Miles,“ řekne přátelsky. „Přinesl jsem vám nějaké oblečení, rehydratační roztok a proteinovou tyčinku.“

„Můžete mi říct, proč jsem tu zavřený?“

„Jasně,“ odpoví Miles a položí tašku na podlahu. „Zkuste do sebe něco dostat a oblékněte se. Za pár minut vás tady vyzvednu.“

Miles odejde a Erik z tašky vytáhne tmavomodré tepláky a jednorázové bílé pantofle, otevře rehydratační roztok a napije se.

Když se mladík vrátí, už stojí oblečený uprostřed místnosti a čeká.

Pak následuje Milese dlouhou chodbou, v níž minou určitě dvacatero dveří. Nakonec vstoupí do velké místnosti se židlemi potaženými bílou kůží, s barem a skleněným stolem.

„Posaďte se,“ vyzve ho Miles a ukáže na jednu ze židlí na bílém koberci s vysokým vlasem.

Erik dojde k velkému oknu, vyhlédne ven na širé moře, ukročí stranou, uvidí část fasády a pochopí, že se nachází na jakési nákladní lodi a že tato místnost je součástí obrovské hory ISO kontejnerů.

„Posaďte se,“ ozve se jiný mužský, tentokrát hlubší hlas.

Erik se otočí a vidí, že do místnosti vstoupil padesátník s pěstěnými plavými vousy. Má řídké rozčuchané vlasy, živé modré oči a nos, který musel mít kdysi zlomený, protože mu srostl křivě.

Na bosých nohou má stříbrné žabky a na sobě černé tepláky a žlutou havajskou košili, která se mu napíná přes kulaté břicho.

„Jmenuju se Fredrik Bell a nejdřív se vám chci omluvit. Ne za svůj účes, ten už lepší nebude, ale za celou tuhle situaci a...“

„Můžete... promiňte, ale můžete mi říct, o co se tady jedná?“ skočí mu Erik do řeči.

„Posaďte se,“ zopakuje Miles unaveně.

„Dobře,“ přikývne Erik a posadí se na připravenou židli.

„Eriku, jsme spolu na jedné lodi, a to doslova... na kontejnerové lodi v mezinárodních vodách.“

„Můžu se spojit s nějakým právníkem?“

„Můžu se spojit s právníkem?“ zopakuje po něm strojeným hlasem Miles.

„Nenapodobuj ho,“ přívětivě napomene mladíka Bell.

„Promiň.“

„Vím, že na to máš fakt talent,“ dodá Bell povzbudivě.

„Jo,“ vzdychne Miles.

„Jsme tady proto, že je to naše povinnost, protože to, co děláme, někdo udělat musí,“ spustí Bell s úsměvem. „A vy jste tady, protože právě teď potřebujeme vaši pomoc.“

„Moji pomoc?“

„Věřte mi, jsme na vaší straně — a nejsou to jen prázdná slova, protože opravdu potřebujeme, abyste splnil jistý úkol pro bezpečnost naší země.“

„My? Jací my? Co je tohle za...“

„Eriku, počkejte... Chápu, že je to matoucí, ale čím méně toho budete vědět, tím líp.“

„Jde o nucený nábor,“ konstatuje Miles.

„Ano, ale pojdte se na to dívat jako na příležitost vykonat něco pro svou zemi, jako na tajný povolávací rozkaz,“ vysvětluje Bell.

„No, právě teď se mi to vůbec nehodí,“ namítne Erik.

„Chápu a je mi to líto, ale nemyslím si, že by moji nadřízení změnili názor... Za dva dny, v pátek, se na Eriksbergu postaráte o jistou osobu, která přijede na lov jelena. Vaším úkolem je zajistit, aby dotyčný vinou náhodného výstřelu zemřel.“

„O čem to mluvíte?“ vyhrkne zaskočeně Erik.

„Střelíte ho do hlavy,“ dodá Miles.

„Tohle je nedorozumění, vybrali jste si nesprávného člověka, já musím domů a...“

Miles dá Erikovi tak silnou facku, až mu hlava odletí doleva a on málem spadne ze židle.

„Milesi, co to sakra děláš?“ okřikne ho Bell.

„Promiň, ale tohle do prdele není žádný vyjednávání.“

Erikovi zvoní v uchu a pálí ho tvář. Obrátí oči k Bellovi.

„Nemáte právo mě tady držet a...“

Miles mu uštedří další facku, takže Erik spadne na zem a uhodí se do ramene. Bell vstane ze židle, vyzve ho, ať se zase posadí, a podá mu ubrousek, aby si mohl otřít krev pod nosem.

Miles otočí k Erikovi velký monitor, který stojí na stole, a spustí přehrávání videa.

„Musím mu ukázat, jak je situace vážná.“

„To není nutné. Bude poslouchat, pochopí to,“ namítne Bell.

„To si nemyslím,“ zavrtí hlavou Miles.

„Eriku, radši zavřete oči,“ radí mu Bell.

Kamera roztřeseně přejede po hotelovém pokoji s neustlanou postelí a otevřenou cestovní taškou na podlaze. Pak se v záběru objeví dveře na balkon vysoko nad zemí.

U zábradlí stojí těhotná žena v bílých kalhotách. Nos má spálený od sluníčka a blond vlasy vyčesané do vysokého culíku. V dálce za ní se mezi vysokými bílými budovami třpytí tyrkysově modré moře.

Vtom vzhlédne ke komusi, kdo stojí vedle osoby s kamerou, a zavrtí hlavou. Zvedne k dotyčnému dlaně, cosi vystrašeně říká a s vytřeštěnými očima couvá.

V záběru se objeví muž v černém oblečení a s kuklou na hlavě.

V rohu u zábradlí se žena sesune na podlahu, a když ji muž chytí, snaží se mu vyprostit. Svírá jí obě zápěstí a ona se brání, aby ji nemohl zvednout. Když ji vytáhne na nohy, žena začne křičet, ale pak rychle zvažní a pokouší se ho se slzami v očích obměkčit. Muž pustí jednu její ruku, skloní se, chytí ji za stehno těsně nad kolenem a přehodí ji přes zábradlí.

Erik nechápe, na co se to dívá. Zběsilý tlukot svého srdce vnímá až v uších. Jinak je v místnosti naprosté ticho, jen Bell pomalu dýchá nosem.

Osoba za kamerou se přibližuje, vyjde na balkon a namíří objektiv dolů.

Na pčšině mezi keři tam leží ženino tělo. Z tak velké výšky se nedá poznat, jestli je to ona, ale to bílé musejí být její kalhoty a ta černá hvězda její rozstříknutá krev.

Začne se přehrávat další část videa.

Dívka, asi dvanáctiletá, s vlnitými kaštanově hnědými vlasy, visí na prádelní šňůře ve fotbalové brance bez sítě. Jen chvíli ku kope nohama, pak znehybní a džíny jí v rozkroku ztmavnou močí, která jí stéká po vnitřní straně stehen.

Erik se snaží zavřít oči, ale ty toxické záběry si vynucují jeho pozornost a přitahují jeho pohled jako jakási temná hmota.

Mladý muž, zhruba dvacetiletý, s potetovanými pažemi, stojí v hořícím sudu na nějakém dvorku.

Starší žena s perlovými náušnicemi a tlustým řetězem okolo krku visí na boku bílého člunu. Černá hladina jezera se leskne jako oko. Žena je napůl ponořená ve vodě a snaží se vytáhnout zpátky do lodi. Kdosi shodí do vody betonový blok, na kterém je namalovaný smajlík se staženými koutky úst. Voda vystříkne okolo, řetěz rachotí přes zábradlí. Žena se zoufale drží okraje, urputně mlčky bojuje, aby se dostala nahoru, ale vtom se řetěz napne a strhne ji s sebou pod hladinu.

Muž v pyžamu stojí před čerstvě vykopaným hrobem na rozmáčeném poli.

Erik zavře oči, cítí houpání lodi a snaží se potlačit zvracení. „To stačí, nech ho být,“ pronese pomalu Bell.

Erik chápe, že video se dál nepřehrává, ale stejně se neodvážá otevřít oči. Jen nehybně sedí, neví, jak vstřebat to, co právě viděl, má pocit, jako by v jeho duši cosi vyhaslo, jako když dohoří zápalka.

„Chtěl bych zdůraznit,“ ozve se Bell, „že většina lidí svůj úkol splní tak, jak má, a pak se vrátí zpátky ke svému starému životu.“

Erik cítí, jak se mu do těla vyplavuje adrenalin, zvedne třesoucí se ruku a promne si ústa.

Otevře oči a z náhlého poznání mu na pažích naskočí husí kůže. Krev se v něm chvěje, jako by měla v příští vteřině zamrznout.

„To vy jste unesli Orlanda,“ pronese a pohlédne Bellovi do očí.

.....

Erik dostane dávku ataraxu proti strachu a amfetaminu, aby se dokonale soustředil. Pak mu Bell znovu vysvětlí, že svého syna dostane v pořádku nazpátek a bude se moct vrátit ke stejnému životu, jaký vedl dřív — jen musí splnit svůj úkol.

„A nejllepší bude, když mě budete brát jako mentora a prodáte tady u nás výcvikem, který vám dnes nabízím,“ dodá Bell přívětivě.

Miles Erikovi vysvětlí, že za dva dny bude v hotelové oboře průvodcem jistého Belgičana, který přijede lovit společně se svým synem.

Zatímco mu Bell vysvětluje podrobnosti jeho úkolu, Erik se propadá do pocitu neskutečna. Má prý onoho Belgičana, jeho syna a jejich osobního strážce usadit v přístřešku, sám se vrátit k džípu, vzít svou pušku a střílet toho muže do týlu.

„Zvládnete to?“

„Nevím...“

„Jistěže to zvládnete, jste dobrý střelec,“ usměje se přátelsky Bell.

„Ano, ale...“

„Řeknete, že ta puška vystřelila nedopatřením... a odsoudí vás nanejvýš za zabití.“

„To ano, jenže já... já nedokážu zabít člověka.“

„Eriku, tlačí nás čas. Můžeme se samozřejmě ponořit do debaty o etických nebo náboženských otázkách, ale nic se tím nezmění. Jenom se okrademe o čas na trénink.“

„A co když se netrefím?“

„To se určitě nestane, ale kdybyste z nějakého důvodu neměl příležitost vystřelit, pak už dostanete jen jednu další šanci... a podmínky budou mnohem horší.“

„Co to znamená?“

„Dobrá otázka,“ přikývne Bell.

.....

V hangáru se s blikáním rozsvítí světla. Uprostřed podlahy z protiskluzového plechu stojí džíp — stejný, jakým Erik jezdí v práci.

„Pokud by se vám z nějakého důvodu nepodařilo usmrtit cíl vaší loveckou puškou, přilepili jsme vám pod sedadlo nabitý Glock 45,“ vysvětluje Bell a vede ho k autu.

Na místě spolujezdce v džípu sedí figurína o velikosti dospělého muže a na zadním sedadle další dvě.

„Takže budete mít ještě jednu šanci,“ pokračuje Bell. „Hned po skončení lovu, až všichni nasednou do auta a zapnou si pásy, řeknete, že se musíte spojit s druhou loveckou skupinou, vytáhnete pistoli a třikrát střelíte cíl do obličeje. Potom si zbraň přiložíte ke spánku a stisknete spoušť.“

„Chcete říct, že se zabiju?“

„Pokud mám zachránit vašeho syna...“ přitaká Bell s lítostí v hlase.

„Ale...“

„Eriku, já jsem pravidla nestanovil, jen se vám snažím pomoci. Když ale nesplníte úkol loveckou puškou, podmínky se zhorší. Tak to prostě je.“

.....

Když Erika v jedenáct hodin v noci vyzvedl vrtulník, už věděl, že tisíce kontejnerů na nákladní lodi tvoří jen skořápku. Svařili z nich plášť, který vyztužili ocelovými nosníky a v obrovském vnitřním prostoru vybudovali obytné prostory, kuchyni, kancelář, tělocvičnu, vězeňské cely a hangáry.

Se sluchátky na uších Erik nejmíň stokrát a různými způsoby trénoval situaci v džípu. Pokaždé vytáhl pistoli zpod sedadla, odtrhl lepicí pásku, pokud tam zůstala, třikrát vystřelil oběti do obličeje a pak si zbraň přiložil ke spánku a řekl „prásk“.

Poslední čtyři hodiny před odjezdem procházeli první scénář u přístřešku. Erik studoval fotografie dotyčného, ukládal si do paměti detaily jeho obličeje, jizvu na rtu, orla vytetovaného na krku. Opakoval si přesné schéma — čas, kdy si vezme tabletku tramadolu, aby zůstal v klidu, a postup, co má udělat hned po výstřelu.

Před přistáním vrtulníku nasadili Erikovi na hlavu pytel a odvezli ho autem zpátky do jeho domu v Mörrumu s připomínkou, aby šel zítra do práce jako obvykle.

Na závěr ho ještě varovali, aby o svém úkolu až do konce života nemluvil s policií ani s nikým jiným — bez ohledu na to, co by mu kdo nasliboval nebo čím by mu hrozil.

Krátký pobyt na lodi a celý intenzivní trénink se mu jeví jen jako útržek zlého snu. Přesto naprosto přesně ví, co bude v pátek dělat, celý scénář se mu vepsal hluboko do těla, do svalové paměti.

Erik za sebou zavře dveře, vstoupí do Orlandova pokoje s drobnou nadějí, že tam synka najde, jak spí ve své posteli. Na okamžik se zastaví přede dveřmi, přejde do koupelny, osprchuje se, vyčistí si zuby, vezme si prášek na spaní, který mu dal Bell. Lehne si a na pár hodin se mu podaří usnout. Potom zazvoní budík.

Vstane, vykoná úspornější verzi své obvyklé ranní rutiny a odjede do Eriksbergu.

Od Orlandova zmizení byl Erik na nemocenské, a když se ho kolegové vyptávají, jak se mu vede a jak pokračuje pátrání po synovi, cítí se nesoustředěný a otupělý.

Je duchem nepřítomný, ale funguje a jako jakási mechanická součástka ve velkém hodinovém stroji plní své pracovní povinnosti.

Návštěvník z Belgie si zamluvil exkluzivní lov zítra nad ránem.

Erik chápe, že musí udělat to, co mu řekl Bell.

Ale co bude pak?

On půjde do vězení a Orlanda se ujme sociální úřad a umístí ho do náhradní rodiny.

Po práci Erik nasedne do svého auta, stojícího na parkovišti pro personál, a na chvíli zavře oči.

Nejradši by jel domů a pokračoval v hledání syna v okolních lesích, přestože teď ví, kdo ho unesl.

Už si poslechl všech třicet hlasových zpráv od přátel, ze školy a od policistky, která se s ním chce sejít, aby mu pověděla, jak pátrání pokračuje a že to rozhodně nevzdávají.

Po chvíli vyhledávání na internetu je mu jasné, že média už o případ ztratila zájem.

První den ho oslovilo třicet novinářů. V sobotu, v neděli a v pondělí byla Orlandova tvář úplně všude a policie dostala stovky tipů.

Teď už se sotva tu a tam objeví kratičká zpráva o tom, že v případě zmizelého chlapce v Mörrumu není nic nového.

Psovodi nenarazili na žádnou stopu, potápěči nenašli nic a stejně dopadlo i nasazení vrtulníku.

Erik otevře oči a rozhodne se udělat něco, čemu by nikdy nevěřil. Vytáhne mobil a napíše zprávu:

*Orlando měl zase ten škaredý sen o bezhlavé vráně.
Jestli máte čas, myslím, že by bylo dobré navázat na
naše rozhovory.*

Pročte si, co napsal, zhluboka se nadechne a odešle zprávu svému kontaktu „Školní poradkyně Lovisa“. Potom si strčí mobil do kapsy a nastartuje.

Když dojede domů, zamkne dveře, zatáhne všechny závesy, zavolá policii, vyptá se na psovody a pak s organizací Missing People probere možnost další rojnice.

S pocitem vnitřní prázdnoty si otevře konzervu s raviolami v rajčatové omáčce a pojídá je vestoje u kuchyňské linky.

Ode dveří se ozve zvonek a Erik dojde otevřít. Na prahu stojí Fredrik Bell ve volném modrém saku, světlých kalhotách pískové barvy a hnědých mokašínch.

„Nájemný vrah a jeho kamarád jdou v noci společně do lesa,“ spustí s úsměvem Bell. „Kamarád má pocit, že je velká tma, a přiznává, že se bojí. ‚Ty se bojíš?‘ zeptá se ho překvapeně nájemný vrah. ‚Vždyť zpátky budu muset jít sám já.‘“

Bell se hlasitě rozesměje, zvedne obě ruce do výšky a zatřepe dlaněmi.

Erik se zahledí do jeho lesklých modrých očí. Jemný vánek mu zvedá z hlavy řídké pramínky vlasů.

„Můžu na chvíli dál?“

Erik pomalu couvne do domu, Bell vejde dovnitř a zavře za sebou dveře.

„Dal bych si skleničku vody, jestli to není problém,“ pronese s úsměvem.

Erik neodpoví a jediným pohybem nedá najevo, že by se chystal pro vodu zajít.

„Tak jaký byl první den?“

Erik mlčí.

„Nemusíte nic říkat, my už víme, že jste dělal svou práci, jen jste byl zamlklý a odtazitý. Ale pro to teď mají všichni pochopení.“

„Unesli jste mého syna.“

„Já vím, proto jsem tady. Abych vám připomněl, že zítra splníte svůj úkol, který má značný význam pro bezpečnostní politiku naší země... a já osobně bych si přál, aby vám to jako motivace stačilo,“ vysvětluje Bell. „Ale mým nadřazeným extrémně záleží na výsledku... a proto udělali něco, co je v mých očích... téměř neomluvitelné. Jen proto, aby měli jistotu.“

„Chci svého syna hned zpátky.“

„To není možné, ale myslím, že bych dokázal zařídit, abyste si s ním mohl promluvit, jestli chcete,“ odpoví přívětivě Bell.

„Moc rád,“ zašeptá Erik.

Bell zavolá několika lidem, většinou mluví tiše, jen několikrát zvýší hlas. Nakonec se obrátí k Erikovi a sdělí mu, že dostal svolení využít zašifrovaný odkaz pro videohovor.

Vytuká do mobilu dlouhou řadu čísel a potom s pohledem upřeným na displej čeká. Nakonec se mu po tváři rozlije úsměv.

„Ahoj, Belle,“ ozve se Orlandův vysoký hlas.

„Můžeš teď chvíli mluvit s tátou,“ řekne mu Bell.

„Dík.“

Erik převezme telefon a spatří malou místnost s modrými stěnami. V záběru se tiše mihne ustlaná postel s barevnými polštáři a plyšáky. Pak se kamera obrátí k Orlandovi, který sedí u počítače.

„Čau, tati... představ si, že hraju *Sims*, co ještě nevyšly,“ usmívá se a zároveň rukama znakuje.

„Jsi v pořádku?“ zeptá se Erik a ztěžka polkne.

„Mám se skvěle, ale stýská se mi,“ odpoví chlapec a upraví si naslouchátko.

„Brzy budeš zase doma,“ řekne Erik nahlas i znakovým jazykem.

„Proč jsi smutnej? Stalo se něco?“ zeptá se Orlando.

„Ne, jen... mám starost kvůli tobě, že se ti asi hodně stýská.“

„To je v pohodě. Dostávám pizzu a zmrzlinu a můžu si použít spoustu supr filmů.“

„Tak to se máš...“

„A Miles mě učí hrát šachy,“ dodá Orlando.

Bell natáhne ruku po telefonu, aby dal najevo, že je čas hovor ukončit.

„Orlando, mám tě moc rád,“ řekne honem Erik. „Udělám pro tebe cokoli, na to nikdy nezapomeň...“

Náhle obraz zmizí a displej zčerná. Erik roztřesenou rukou vrátí mobil.

„Má se dobře,“ konstatuje Bell. „Je v bezpečí, až do zítřejšího rána... Pokud ale z nějakého důvodu nesplníte úkol, nemůžu mu nijak pomoci.“

„Udělám, co musím,“ odpoví Erik tiše.

„Já vím,“ usměje se Bell. „Vemte si prášek na spaní, běžte do postele nejpozději v půl desáté... a zítra postupujte krok za krokem podle plánu. Nemyslete přitom nijak dopředu, tak to bývá nejlepší.“

Bell odejde, Erik za ním zamkne dveře, pak dojde do koupelny, osprchuje se, vyčistí si zuby a lehne si do postele. Zavře oči, které ho pálí, a myslí na to, že když Orlando mluvil o tom, jak ho Miles učí hrát šachy, ve znakovém jazyce zároveň řekl „Bellův syn“.

Erik připadá sám sobě odcizený a děsivě prázdný, protože skutečně uvažuje nad tím, že ráno zabije člověka.

.....

Měsíc v úplňku ozařuje svou narudlou září louku plnou kopretin. Bílé okvětní lístky tvoří hladinu jezera.

Erik se s trýznivým pocitem nadcházející katastrofy brodí nahý květinami s dlouhými stonky.

Zastaví se, naslouchá, má pocit, že těsně za zády zaslechl zvonivý smích.

Opatrně se ohlédne.

Najednou je ale všude ticho.

Asi o deset metrů dál se několik kopretin rozechvěje.

A pak o něco blíž.

Erik si pomyslí, že se sehne a zaleze pod hladinu květů, ale vtom se náhle probudí — kdosi mu zakryl ústa.

Zamrká do tmy a spatří Moniny černé oči.

Žena mu ústa uvolní, naznačí, aby byl zticha a nerozsvěcoval, vytáhne jeho mobil z nabíječky, odnese ho do koupelny, kde jej odloží, pustí vodu do umyvadla, vrátí se do ložnice a zavře za sebou dveře.

Ještě pořád je teprve večer.

Erik si ani nestačil vzít prášek na spaní, usnul, jakmile si lehl do postele.

Posadí se a dívá se na Monu. Vlasý má hladce sčesané dozadu a na zátylku svázané do uzlu. Pod rozepnutou tmavě červenou mikinou má tričko s nápisem *Fuck UEFA*.

„Tys přišla.“

„Dostala jsem tvoji esemesku — co se to sakra děje?“

Mona si přitáhne židli a Erik jí se slzami v očích vypráví o všem, co se přihodilo. Mona naslouchá a pak se ho vyptává na osoby na lodi a na to, jestli zmínily, k jakému oddělení či úřadu patří.

„Ne, jenom oba pořád opakovali, že je to pro bezpečnost země.“

„Bezpečnostní policie, vojenská rozvědka, informační služba...“ uvažuje Mona nahlas.

„Jasně mi přišlo jen to, že můj mentor Fredrik Bell o svých nadřízených mluvil takovým způsobem, jako by... Nevím, mám dojem, že jde o organizaci s pevnou hierarchií.“

„Proč myslíš?“

„Protože nemohl postupovat mimo protokol,“ odpoví Erik. „Pokaždé když mi chtěl vyjít vstříc, musel si od svých nadřízených vyžádat svolení.“

„Vzhledem k tomu, co o odděleních tohoto typu vím, tak pochybuju, že by se ti Bell pokoušel vyjít vstříc.“

„Ale vždyť zařídil, abych si mohl promluvit s Orlandem.“

„To je právě to, o co se snaží — abys věřil, že je na tvé straně.“

„A proč by to dělal?“

„Kdo z nich byl nadřízený? Bell, nebo Miles?“

„Bell, řekl bych.“

„Ale přesto Milese žádal, aby tě nebil, aby ti neukazoval ta videa...“

„Aha, vlastně máš pravdu,“ přikývne Erik.

„Bellovi jde jen o to, abys splnil úkol, ale za jakou cenu to bude, na tom vlastně nezáleží... Jsem si v podstatě jistá, že

celou tu akci řídí on,“ pokračuje Mona. „To Bell si tě vybral a rozhodl o únosu Orlanda... a on taky rozhodne o tom, jestli náš syn bude žít, nebo...”

„Ale...”

„Proč by se do toho míchali další nadřízení? Neexistují žádná formální rozhodnutí, žádný revizní výbor, nikdo nevznáší připomínky... O tom, co se děje, nechce nikdo nic vědět, a už vůbec ne v případě, že jde o něco nezákonného.”

„Ne,” zašeptá Erik.

„Pojďme si to ještě jednou celé projít, každý detail...”

„Nemáš hlad?”

„Ne.”

„Posadíme se v kuchyni?”

„Nemáme čas. Pověz mi ještě jednou o těch holkách, co tě postříkaly barvou.”

„Byly to nějaké dvě aktivistky, co...”

„No tak, nebuď hlupák, někdo je tam poslal... Popiš je, popiš mi každou drobnost.”

„Jedna měla jizvu přes obočí...”

Erik jí co nejpodrobněji popíše, co se na slavnosti stalo, jak potom bylo zahájeno pátrání... popisuje policejní mikrobuse, velkou loď v mezinárodních vodách, svůj úkol, ta příšerná videa, trénink, zpáteční cestu vrtulníkem i Bellovu návštěvu a svůj videohovor s Orlandem.

„Teď se chvíli vyspi,” řekne Mona. „Já si zajdu promluvit s několika starými duchy, abych zjistila, o co tu běží. Musíme vědět, co nás čeká, ať se můžeme na zítřek připravit, jak nejlip to půjde.”

„Dobře, děkuju.”

„Vypadáš dobře,” dodá Mona a položí mu ruku na hrud. Pak se otočí a odejde.

Erik Monu Adeliiovou poznal, když pracovala za barem v ilegálním tanečním klubu v Kodani. Zamílovali se do sebe a vzájemně se poznávali. Jednou v noci mu prozradila, že ji nuceně naverbovala íránská tajná bezpečnostní služba.

Pět let pro ni pracovala jako agentka, než dostala šanci se z toho vyvázat.

Nikdy mu nevyprávěla, co během těch let musela dělat. A když se Erik tu a tam zeptal, pokaždé ho požádala, aby jí věřil, že to ve skutečnosti vědět nechce.

Mona získala dočasné povolení k pobytu ve Švédsku, nastěhovala se k Erikovi, otěhotněla a porodila Orlanda.

Po třech letech požádala o trvalý pobyt, místo toho však na ni byl na základě udání německé bezpečnostní služby vydán mezinárodní zatykač.

Erik nikdy nezapomene na tu noc, kdy mu pověděla o možnosti útěku na Kubu, která patří mezi státy, jež se Švédskem nemají uzavřenou dohodu o vydávání. Mluvila vážným hlasem, ale oči měla najednou plaché, jako by svým slovům sama nevěřila. Když Erik odpovéděl, že nechce, aby Orlando žil na útěku, jen mlčky přikývla a sklopila oči.

.....

Erik se probudí v půl dvanácté a rozsvítí lampičku na nočním stolku. O vteřinu později vstoupí do ložnice Mona. Má pocit, jako by prospal celou noc, přestože mezitím uběhly pouhé dvě hodiny.

Mona se svým oblečením přináší dovnitř chladný noční vzduch.

Erik vytáhne mobil z nabíječky a podá jí ho.

Když se Mona vrátí z koupelny, Erik se musí pousmát nad zvláštností toho faktu, že ji zase vidí ve své ložnici.

Kolikrát o tom snil, kolikrát si představoval, že se Mona vrátí domů a všechno bude jako dřív.

Nic není jako dřív, ale ona přesto jako mávnutím kouzelného proutku zničehonic stojí s lesklýma očima a pootevřenými ústy před ním a zastrkuje si za ucho neposlušný pramínek vlasů.

„Taky vypadáš dobře,“ řekne Erik.

„Nech toho,“ zamumlá Mona a sevře rty.

„Jak se máš?“

„Živím se mytím nádobí... v jedné hospodě,“ odpoví Mona a posadí se na kraj postele.

„A jak to zvládáš s léky na ADHD?“

„V Kodani se dají dobře sehnat... kupuju si všechno od methylfenidátu až po čistý amfetamin,“ odpoví a rozepne si zip tmavočervené mikiny s kapucí.

„Máš někoho?“

„No, tak to by stačilo... máme spoustu práce.“

„Dozvěděla ses něco... od těch svých starých duchů?“

„Jo, vypadá to...“

Mona se odmlčí a vstane z postele.

„Co?“

„Nevypadá to dobře, Eriku... Naverboval tě Faust.“

Mona se zhluboka nadechne a začne mu vysvětlovat, že podle názoru jejich dvou starých kontaktů za tím vším je švédská bezpečnostní organizace, která stojí mimo veškeré známé stupně utajení. Agentura pro tajné bezpečnostní operace, The Force Agency of Undercover Security Terminations.

FAUST.

Mona Erikovi líčí, že toto operativní oddělení vzniklo v roce 1976 z iniciativy tehdejšího švédského premiéra Olofa Palmeho. Fausta tehdy zákonem vklínili do jakéhosi meziprostoru mezi bezpečnostní policií a vojenskou rozvědku.

„Něco jako Guantánamo.“

Záměrem bylo zlikvidovat jinak nezastavitelné klíčové osoby, které vážně ohrožovaly bezpečnostněpolitickou stabilitu světa, a neriskovat přitom vznik mezinárodních konfliktů.

„Prvním cílem byl generál jihoafrického apartheidu.“

Ale už v roce 1982 se Olof Palme pokusil Fausta zrušit a je pravděpodobné, že o čtyři roky později ho jeho vlastní výtvor zavraždil.

Poté Faust pokračoval ve svém fungování bez jakékoli kontroly ze strany demokratické společnosti. Vedení bezpečnostní policie sice jeho existenci připouští, ale ani ti nejvyšší šéfové

policejních či vojenských organizací nejsou jeho členy a nemají představu o jeho činnosti.

Mona pokračuje tím, že podle jejího starého mentora je Faust v současné době řízen malým prezidiem složeným ze soukromé ekonomické elity, z nejvyšší vrstvy několika nejmajetnějších švédských rodin.

Úkoly se zadávají malým operativním buňkám, jejichž spojitost s tajnou organizací je takřka nemožné vystopovat.

Pokud se cokoli pokazí, stačí přetnout nepatrné vazby a buňka je pohřbena.

Metodou Fausta je nucené rekrutování obyčejných lidí, kteří už řadu let vykonávají tutéž práci a kteří jsou při všech bezpečnostních analýzách vyhodnoceni jako naprosto neškodní. Třeba servírka, která už dvacet let pracuje v jisté restauraci a budoucí oběti servírovala jídlo v minulosti už mnohokrát.

„To je dost chytré,“ přikývne Erik.

Mona Erikovi vylicí, že jeho cílem je muž jménem Leo van Noten. Vlastní soukromou armádu, která je právě teď nasazena v Myanmaru na podporu vojenské junty.

„Vždycky jsem tě milovala, protože nejsi vrah, nemáš to v sobě,“ řekne Mona. „Ale v tomhle případě by asi bylo nejlepší, kdybys ho prostě dokázal zastřelit.“

„Ale ve skutečnosti si myslíš, že to nezvládnu?“

„Ale ano... když budeš myslet na to, že tím zabrániš masovému vraždění,“ odpoví Mona.

„A když to udělám, tak mě podle tebe nechají na pokoji?“

„Jde o to, aby to vypadalo jako nešťastná náhoda, což je pro tebe výhodné... protože kdybys zemřel, začalo by se pátrat po souvislostech.“

„A Orlando?“

„Nevím, jak přesně Faust funguje, ale podobné organizace, které znám, by ho držely docela dlouho.“

„Ale Bell mi slíbil, že...“

„Jistě, ale co budeš dělat, když svůj slib nedodrží? Faust fakticky neexistuje a nijak nepodléhá žádnému úřadu ani

ministerstvu... Nevím, ale za mě... V první řadě chci mít Orlanda zpátky, chci, abychom ho co nejdříve dostali do bezpečí.“

„A jak to uděláme?“

„Když jsi mluvil s Orlandem, neříkal nic, co by nasvědčovalo tomu, že je na lodi, že?“

„Ne,“ odpoví Erik po chvílce přemýšlení.

„Asi by se zmínil, že se podlaha houpe... protože bez ohledu na velikost lodi člověk vždycky vlny cítí.“

„Ano...“

„Říkám si, jestli Orlando nedrží tady někde blízko — vždycky je nejlepší vyhnout se dlouhým převozům,“ pokračuje Mona.

„Ale kde?“

„Najdeme někoho, kdo to bude vědět. Fredrika Bella i Milese už jsem hledala, ti neexistují. Ale co ti policisté v mikrobuse — dokázal bys je popsat?“

„Ne, teda... asi ne.“

„Takže hádám, že to byli běloši,“ přikývne Mona a pousměje se.

„Jeden měl vousy, prošedivělé... bylo mu okolo padesátky. A ten druhý byl mladší, měl oholenou hlavu...“

„Co nějaké tetování?“

„To nevím.“

„Třeba se nám podaří vystopovat ty tvoje aktivistky,“ navrhone Mona. „Ta modrovlasá holka s jizvou v obočí... říkal jsi, že měla tetování z nějakého dětského filmu.“

„*My little Pony*... jednorožec s fialovým tělem... a dlouhými modrými vlasy, takhle,“ řekne Erik a rozmáchlým gestem naznačí dlouhou vlnitou hřívu.

Mona vytáhne mobil, začne prohledávat sociální síť. Netrvá to ani dvacet minut, než narazí na pět let starou fotografii mladé blondýny, která s úsměvem ukazuje své nové tetování: uprostřed zarudlé skvrny na rameni je patrný fialový jednorožec s velikýma očima.

„To je ona,“ přikývne Erik.

„Kristina Lindová... bydlí v Karlskroně. Zajedeme za ní?“

„Aha?“

„Oblíkni se, já si jen pro něco zajdu do kůlny.“

Erik si v rychlosti natáhne kalhoty a tmavozelené triko, které se mu napíná okolo vyrýsovaných bicepsů, a následuje ji ven. Noční vzduch je chladný a svěží. Když přichází ke kůlně se zatrávněnou střechou, Mona už odemyká dveře a vchází do tmy. Erik zůstane stát na prahu a přihlíží, jak Mona odtahuje plastové bedny se záchrannými vestami, holínkami a rybářským náčiním.

Ze stěny s náradím vezme šroubovák, uvolní čtyři vruty v podlaze a nadzvedne prkno.

Ze starého úložného prostoru vytáhne tašku z hrubé látky, rozepne zip a postupně z ní do svého batohu přendá pistoli, dva zásobníky, vojenskou dýku a dvě krabičky nábojů.

„Ty sis tady u mě schovala zbraně?“ zaskočeně se ptá Erik.

„Jasně.“

„A kdys to udělala?“

„Hned jak jsem se sem nastěhovala,“ odpoví Mona se svým nevyzpytatelným úsměvem.

„Aha,“ hlesne Erik a jen zavrtí hlavou nad absurditou situace.

Mona schová tašku zpátky pod podlahu a rychle všechno v kůlně vrátí na své místo. Potom spolu dojdou k jejímu autu, bílému fordů bez registrační značky, který parkuje u obrubníku o dva kilometry dál v ulici Forsbackavägen. Erik si vezme klíčky, posadí se za volant a odsune sedačku co nejdál dozadu, aby měl dost místa pro nohy.

.....

Uprostřed noci není skoro žádný provoz, takže může jet celkem rychle. Mona sedí vedle něho na místě spolujezdce a rozkládá zbraň.

Je to matně černá pistole Heckler & Koch Elite.

Vymění úderník a pružinu, a než otevře krabičku s náboji ráže 9 mm Parabellum, vyzkouší mechanismus.

„Cos vlastně dělala v Íránu?“ zeptá se Erik.

„Hrozné věci,“ odpoví Mona, strká přitom náboje do dvou zásobníků a ani se na něho nepodívá.

„Vždycky jsi říkala, že ten zatykač souvisel s íránskou diktaturou... že se mstili za tvůj útěk.“

„Zkus mi věřit,“ pronese vážně Mona.

„Věřím ti.“

„Naverbovali mě nedobrovolně, asi jako tebe... a dělala jsem, co jsem musela, dokud jsem nedostala šanci uniknout,“ líčí Mona s temným chvěním v hlase.

„Vždycky jsem ti věřil,“ řekne Erik.

Deset minut před jednou hodinou v noci zastaví na parkovišti před pochmurným čtyřpatrovým bytovým domem se špinavou fasádou ze žlutých cihel.

Než vystoupí z vozu, Mona vytáhne malou skleněnou zkumavku a nosem nasaje bílý prášek. Široko daleko panuje ticho. Po chodníku tiše přeběhne kočka a zmizí mezi šipkovými keři.

„Chci, abys měl u sebe tu pistoli,“ prohlásí Mona.

„To ne,“ odmítne Erik s úsměvem.

„Nepředpokládám, že bys ji použil, já se o všechno postarám... ale poslechni, to není legrace, může se stát něco nečekaného, a proto bych chtěla, abys ji měl u sebe... budeš připravený. Jde jen o pár minut. Promluví si s Kristinou a zjistím, co ví.“

Erik s pocitem odporu a znechucení pistoli převezme. Cítí ve své velké ruce její tíhu, namíří hlaveň k zemi a podívá se na pojistku. Je zvyklý na nejrůznější lovecké zbraně, ale ocitnout se s nabitou pistolí uprostřed klidné spící čtvrti mu připadá hodně zvláštní.

Mona si stoupne na špičky a políbí ho na rty. Pak se otočí, zapne si tmavočervenou mikinu a vykročí k domu.

Erik ji následuje. Jejich kroky se ozvěnou odrážejí od fasády domu. O kus dál na stromě nervózně pokřikují kavky.

„Co když ta holka vážně jen hájí práva zvířat?“

„Haha... Ale kdepak, neblázní. Je to agentka,“ odpoví Mona.

Dojdou k domovním dveřím a vstoupí do chodby, odkud vedou dveře do místnosti na tříděný odpad a do kočárkárny, vyjedou výtahem do třetího patra a přejdou pavlač s odstavenými koly, grily a pytli odpadků.

Mona se zastaví před správnými dveřmi, naznačí Erikovi, aby ustoupil a postavil se zády ke zdi.

Pak vytáhne dýmovnici a vytrhne pojistku. Začne se z ní valit hustý černý dým. Mona opatrně pootevře otvor na poštu ve dveřích a nechá kouř proudit do bytu. Když se rozezní varovné pípání detektoru kouře, tiše otvor zase zavře, odhodí dýmovnici do plechového kbelíku s nedopalky a s dýkou v ruce se postaví vedle dveří.

Zevnitř jsou slyšet rychlé kroky.

Dveře se pootevřou.

Kristina Lindová skrývá u těla pistoli.

Než stačí zareagovat, Mona dveře kopnutím rozrazí tak, že mladá žena s modrými vlasy vyklopýtá na pavlač.

Zachytí se zábradlí a otočí se.

Ve stejném okamžiku, kdy se pokusí zvednout pistoli, ji Mona bodne dýkou do ramene.

Kristina zalapá po dechu, pistole rachotivě dopadne na betonovou podlahu, proklouzne pod zábradlím a skončí na zemi o šest metrů níž.

Kristina si přitiskne ruku k ráně.

Mona se rychle přetočí a tmavá čepel se jen zablýskne, když Kristinu řízne hluboko do čela nad obočím.

Kristina ignoruje bolest a přikrčí se tiše jako boxer. Krev jí stéká po obličeji a kape na bosé nohy.

Agresivně vyrazí proti Moně, ale kvůli krvi v očích špatně vidí.

Mona ucouvne, soustředěně sleduje Kristininy pohyby, vyhne se dalšímu úderu, otočí se a loktem ji udeří do krku.

Krev a sliny vyletí ve směru úderu.

Kristina bezvládně upadne na igelitovou tašku s prázdnými láhvemi a zmateně šátrá rukou po opoře.

Ozývá se cinkot skla.

Než se Kristina probere, Mona ji chytí za vlasy a odtáhne do předsíně.

Žena kope nohama a snaží se zachytit Moninu ruku.

Na zem dopadne deštník.

Erik sleduje řadu zavřených dveří, které vedou na pavlač.

Všude panuje ticho a klid.

Mona rychle dýchá nosem, posadí se obkročmo na Kristinu a koleny jí znehybní obě paže.

Kristina zběsile mrká, na řasách se jí tvoří kapičky krve.

Chodidla má špinavá.

Mona jí přidrží dýku jako skalpel před levým okem.

„Kde je ten kluk?“ zeptá se.

„Jakej kluk?“

„Kristino, jsi součástí Fausta a minulý týden ses v Mörrumu podílela na únosu chlapce...“

„O čem to mluvíte?“ přeruší ji žena. „Jsem policistka a nemám tušení o...“

Když jí Mona zapíchne špičku dýky do oka, Kristina hlasitě vykřikne. Rosolovitý sklivec jí pomalu stéká po tváři a mísí se s krví.

Mona jí zakryje ústa.

Kristina se v šoku křečovitě třese a přerývaně dýchá. Mona jí uvolní ústa a posune nůž k druhému oku.

„Jestli nechceš prožít zbytek života ve tmě, tak máš už jenom jednu šanci.“

.....

Když se společně vrátí do auta, Mona je silně cítit potem. Tmavočervenou mikinu má na rukávech a na hrudi plnou krvavých skvrn. Sedí na sedadle spolujezdce se zavřenýma očima, Erik řídí a noční obloha se začíná rozjasňovat.

Erik svírá volant oběma rukama, aby se celý netrásl. V ústech má sucho a srdce mu bije těžce a nepřítomně.

Jedou po silnici E22 podél jižního pobřeží a blíží se ke Karlshamnu.

Když Kristina Lindová na podlaze ve své předsíni přestala klást odpor, byla vyčerpáná, omámená bolestí a v hlubokém šoku.

Řekla to málo, co věděla, mluvila nesouvisle a pořád dokola Monu ujišťovala, že mluví pravdu.

V organizaci byla krátce a ještě ani nedokončila výcvik.

Odlákat společně se skutečnou aktivistkou na slavnosti Erikovu pozornost byl její první úkol v terénu.

Neměla tušení ani o lodi v mezinárodních vodách, a vůbec o celé organizaci věděla jenom velmi málo. Jejím jediným kontaktem byl až doposud Miles — s pláčem přísahala, že se nikdy nesetkala ani s jeho otcem.

„Potřebuju nějaké místo,“ řekla Mona a přiložila špičku nože k tenké kůži těsně pod Kristininým pravým okem.

„Nerozumím, co tím...“

„Kde probíhal tvůj výcvik?“ skočí jí Mona do řeči.

„Výcvik? Na jednom místě nedaleko Rydu... za hromadou šrotu v lese, bylo to něco jako vrakoviště, přesně jsem to nepochopila.“

„Jak to vypadalo?“ ptá se Mona dál.

„To místo?“

„Ano.“

„Bylo to veliký, spousta místností... vysoký ploty, štěrka... nevím, byla tam tma.“

„Je ti jasný, že jestli lžeš, tak se vrátím?“ řekla Mona a vstala.

Erik sjede z dálnice, podjede elektrické vedení a pokračuje po silnici číslo 29 na sever. Má pocit, jako by ho veškerá síla opustila, jenom mozek mu běží na plné obrátky. Šok z toho, co Mona Kristině udělala, se v něm mísí se silnou nadějí, že by to mohlo vést k nalezení Orlanda.

Mona má po celou dobu jízdy zavřené oči a v duchu si prochází výslechy a drobnosti, které vědí o Faustu. Snaží se utvořit si obrázek o situaci.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Námořník.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.